

til EU-medlemsstater. Således er der indført visse nye grunde, der kan eller skal medføre, at udlevering til en anden EU-medlemsstat afslås. Disse afslagsgrunde begrænser pligten til at udlevere til en anden EU-medlemsstat, selv om lovovertredelsen er omfattet af positivlisten.

De ændrede regler indebærer samtidig, at visse af de hidtil gældende afslagsgrunde ikke længere finder anvendelse ved udlevering til andre EU-medlemsstater. Det vil eksempelvis ikke længere være muligt at afslå udlevering med henvisning til, at handlingen betragtes som en politisk forbrydelse. Terrorismekonventionen har således ikke længere praktisk betydning for adgangen til at udlevere personer til retsforfølgning i en anden EU-medlemsstat.

3. Ændringsprotokollen til den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme

På baggrund af terrorangrebene i USA den 11. september 2001 besluttede Europarådets ministerkomité at nedsætte en tværfaglig arbejdsgruppe om international bekæmpelse af terrorisme. Arbejdsgruppen, der bl.a. fik til opgave at undersøge muligheden for at opdatere terrorismekonventionen (ETS 90), færdiggjorde sit arbejde ved udgangen af 2002. I februar 2003 vedtog stedfortræderkomitéen ændringsprotokollen, der blev undertegnet af Danmark den 15. maj 2003.

Formålet med den europæiske terrorismekonvention er, at begrænse terroristers mulighed for at undgå retsforfølgning ved at flygte fra gerningslandet. Konventionen begrænser de kontraherende staters mulighed for at afvise anmodninger om udlevering og retshjælp ved at erklære, at der er tale om en politisk forbrydelse.

Med ændringsprotokollen ændres en række af konventionens bestemmelser, og protokollen indebærer navnlig en udvidelse af konventionens anvendelsesområde.

Terrorismekonventionen supplerer reglerne om henholdsvis udlevering og gensidig retshjælp i den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957 med tilhørende protokoller (udleveringskonventionen) og den europæiske konvention om gensidig bistand i straffesager af 20. april 1959 med tilhørende protokoller (retshjælpskonventionen). De nærmere betingelser for udlevering og retshjælp reguleres i henholdsvis udleveringskonventionen og retshjælpskonventionen, og terrorismekonventionen begrænser anvendelsesområdet for afslagsgrunden »politiske forbrydelser« i disse konventioner.

3.1. Artikel 1 i terrorismekonventionen definerer, hvilke forbrydelser der ifølge konventionen ikke skal

kunne anses for politiske forbrydelser i forbindelse med udleveringsspørgsmål (depolitisering). Retsvirkningen heraf er, at udlevering ikke kan nægtes med henvisning til udleveringskonventionens artikel 3 (hvorefter udlevering kan nægtes for politiske forbrydelser). Det fremgår af artikel 1, at en forbrydelse ikke skal anses for en politisk forbrydelse, hvis der er tale om

- a) forbrydelser omfattet af konventionen om bekæmpelse af ulovlig bemægtigelse af luftfartøjer, undertegnet i Haag den 16. december 1970,
- b) forbrydelser omfattet af konventionen om bekæmpelse af ulovlige handlinger mod den civile luftfarts sikkerhed, undertegnet i Montreal den 23. september 1971,
- c) grove forbrydelser, der indebærer angreb mod internationalt beskyttede personers, herunder diplomatiske repræsentanters, liv, fysiske integritet eller frihed,
- d) forbrydelser, der indebærer bortførelse, gidseltagning eller grov, ulovlig frihedsberøvelse,
- e) forbrydelser, der indebærer anvendelse af bomber, granater, raketter, automatiske skydevåben eller brev- eller pakkebomber, såfremt anvendelsen heraf rummer fare for personer, eller
- f) forsøg på at begå nogen af de ovennævnte forbrydelser eller medvirken til sådanne forbrydelser eller til forsøg herpå.

Med ændringsprotokollen ændres konventionens definition af, hvilke forbrydelser der ikke skal kunne anses for politiske forbrydelser i forbindelse med udleveringsspørgsmål. Ændringen betyder, at konventionen ikke længere opregner enkelte forbrydelsestyper, men i stedet alene henviser til 10 allerede ikrafttrådte internationale konventioner og protokoller om terrorisme. En forbrydelse skal herefter ikke anses for en politisk forbrydelse i forbindelse med udleveringsspørgsmål, hvis den er omfattet af:

- a) forbrydelser omfattet af konventionen om bekæmpelse af ulovlig bemægtigelse af luftfartøjer, undertegnet i Haag den 16. december 1970,
- b) forbrydelser omfattet af konventionen om bekæmpelse af ulovlige handlinger mod den civile luftfarts sikkerhed, undertegnet i Montreal den 23. september 1971,
- c) konventionen om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter, vedtaget af De forenede Nationers generalforsamling d. 14. december 1973,